

ΡΟΥΑΝ
ΦΟΞΟΥΝΤ

ΑΝΙΣ ΣΤΑΡ

Η Καρδιομάντισσα

 ΕΚΛΟΦΕΙΤ
ΠΑΤΑΚΗ

Στον μπαμπά.
Η συγγραφή ενός βιβλίου είναι σαν τη μαγεία – απαιτεί πίστη.
Σ' ευχαριστώ που πίστεψες σε μένα.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Ρόουαν Φόξγουντ, *Ανίς Σταρ. Η Καρδιομάντισσα*

Rowan Foxwood, *Heartseer: The Tale of Anise Star*

Εικονογράφηση: Katarzyna Doszla

Μετάφραση: Φωτεινή Μεγαλούδη, Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Διορθώσεις: Κώστας Σίμος

Σελιδοποίηση, προσαρμογή εξωφύλλου ελληνικής έκδοσης: Νίκη Αντωνακοπούλου

Copyright® για το κείμενο Rowan Foxwood, 2024

Copyright® για την εικονογράφηση (της Katarzyna Doszla) Usborne Publishing, 2024

Copyright® για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΒΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2024

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Usborne Publishing Limited, Usborne House,

83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, Αγγλία, 2024

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούλιος 2026

KET Z596 ΚΕΠ 420/26 ISBN 978-618-07-1389-3

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665,

ΦΑΞ: 210.36.50.069 • ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: EMM. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΡΟΥΑΝ ΦΟΞΓΟΥΝΤ

ΑΝΙΣ ΣΤΑΡ

Η Καρδιομάντισσα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Φωτεινή Μεγαλούδη, Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Χάρτης της Ελαφοχώρας

Χρυσάφανα
Κορυφή

διασπορά
του πλοίου

Πόρτομουκ

Χαμηλοί
Λόφοι

Θαλασσο
πέρασά

Η Πρωτεύουσα

Λευκή
Ακτή

Κόκκινο
Δέλτα

Αλεπόδασος

Βραχο
γωνιά

Πορτοκίβεν

Γκλάσκοβ

Πρασινολάγκαδο

Μπέρτζ

Γκλίνοστρι

Μεγάλο Δάσος

Κόκκινη Αρκούδα

Λευκό Δάσος

Όρη του Κρυμμένου Ξέφωτου

Λόφος της Αρκούδας

Κάτω Καταφύγιο

Ριβερσαντ

Χάλκινο Ποτάμι

Σάλτσπερ

Κόκκινες Ράχες

Δάσος Φολκ

Γκόουτ Ριτς

Λευκοί Αμμόλοφοι

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Υπήρχαν δαιμόνια στον κήπο. Η Ανίς κρυφοκοίταξε απ' την άκρη του παραθύρου της κουζίνας και τα είδε να τρέχουν στο γρασίδι προς τις τριανταφυλλιές. Ήταν καμιά ντουζίνα από δαύτα. Κανένα τους δεν ξεπερνούσε στο μέγεθος μια μπότα και είχαν πρόσωπα στικτά όπως ο φλοιός των δέντρων και γενειάδες φουντωτές που πάνω τους είχαν μπλεχτεί φύλλα και κλαράκια. Θαμνοξωτικά – ο εφιάλτης κάθε κηπουρού.

«Γρήγορα, γρήγορα!» τσίριξε ένα. Ο Αρχηγός – η Ανίς

τον αναγνώρισε από το σκληρό κόκκινο καπέλο που ήταν μυτερό και καλυμμένο με φύλλα κισσού.

Τα θαμνοξωτικά έτρωγαν τα τριαντάφυλλα στον κήπο από τότε που η Ανίς θυμόταν τον εαυτό της. Όσο ζούσε ακόμα η μητέρα της η Λόρελ, δεν πλησίαζαν ποτέ μέρα, τα τελευταία δύο χρόνια όμως είχαν αποθρασυνθεί. Την Ανίς δεν την πείραζε. Σαν καρδιομάντισσα που ήταν, ήξερε ότι τα δαιμόνια πάντα ανταπέδιδαν –αν και με βαριά καρδιά– μια χάρη. Χρειαζόταν μόνο να τσακώσει ένα θαμνοξωτικό και τότε εκείνο θα σου αποκάλυπτε μυστικά, όπως το πού μπορούσες να μαζέψεις τα καλύτερα μανιτάρια ή το πότε θα χιόνιζε και από ποιους καρπούς έβγαιναν οι καλύτερες βαφές. Έπρεπε μονάχα να προσέχεις να μη σε δαγκώσουν.

Τα φύλλα στη μηλιά της Ανίς είχαν πάρει πια ένα σκούρο κεχριμπαρένιο χρώμα και, καθώς ο χειμώνας αχνοφαινόταν στον ορίζοντα, θα ήταν καλοδεχούμενες μερικές τέτοιες χάρες. Έτσι, η Ανίς είχε στήσει την παγίδα της: Έδωσε μια φοβερή παράσταση ότι τάχα έφυγε από το σπίτι, και μετά απλώς ξανατρύπωσε από το πίσω παράθυρο και άρχισε να παραφυλάει. Ήταν θέμα χρόνου να εμφανιστούν.

«Γρήγορα, γρήγορα!» Ο Αρχηγός ανέμιζε τα στρουμπουλά του χέρια. Ακουγόταν λες και σήμαινε άτακτη υπο-

χώρηση, αντί για επιδρομή προς τα τριαντάφυλλα. «Σε σχηματισμό!»

Η Ανίς παρακολουθούσε κρυφογελώντας τα θαμνοξωτικά να σκαρφαλώνουν το ένα στους ώμους του άλλου, σχηματίζοντας έναν πύργο. Άρπαζαν τα τριαντάφυλλα εν κινήσει και τα περνούσαν ένα ένα στους από κάτω.

Με αργές κινήσεις η Ανίς ξεμαντάλωσε το παράθυρο, κρατώντας την ανάσα της. Η πυραμίδα των θαμνοξωτικών έφτανε όλο και πιο ψηλά και στην κορυφή σκαρφάλωνε ο Αρχηγός. Με μάτια που γυάλιζαν από λαιμαργία, άπλωσε το χέρι σε ένα μεγάλο ροζ τριαντάφυλλο, το έπιασε από τον μίσχο και, με μια μικρή περιστροφή, το τράβηξε και το έκοψε.

Είχε έρθει η ώρα. Η Ανίς άνοιξε διάπλατα το παράθυρο κι έγειρε έξω με ένα θριαμβευτικό «Αχά!».

Ο πύργος των θαμνοξωτικών κλονίστηκε και κατέρρευσε. Σκορπίστηκαν παντού στο γρασίδι τσιρίζοντας σαν πανικόβλητα κοτόπουλα.

«Γουλφ!» φώναξε η Ανίς.

Κάμποσα απ' τα θαμνοξωτικά είχαν κιόλας φτάσει στα πρώτα δέντρα του δάσους, παραπέρα όμως δεν προχώρησαν. Ανάμεσα στους κορμούς τρεμόπαιξε ένας αχνός

καπνός κι από μέσα του ξεπρόβαλε ένας γιγάντιος, γκριζόλευκος σκύλος, πιο μεγάλος κι από αγελάδα ακόμα. Τα θαμνοξωτικά έτρεξαν σκούζοντας πίσω προς το σπίτι. Ο γιγάντιος σκύλος ξεχύθηκε ανάμεσά τους και τα ανάγκασε να μαζευτούν στο κέντρο του κήπου. Εκεί στριμώχτηκαν το ένα δίπλα στο άλλο, βγάζοντας απειλητικούς ήχους.

Η Ανίς σκαρφάλωσε στο παράθυρο και βγήκε έξω. Το στρίφωμα της φούστας της γαντζώθηκε στην τριανταφυλλιά και, όταν το τράβηξε για να το ελευθερώσει, σκίστηκε. «Το ήξερα! Πάλι εδώ για τα τριαντάφυλλά μου!»

«Απαίσιο κορίτσι! Μοχθηρό κορίτσι! Μας ξεγέλασες!» φώναξε όλο μίσος ο Αρχηγός.

«Να φάω μερικά;» γρύλισε μια βαριά φωνή και τα θαμνοξωτικά ζάρωσαν καθώς ο τεράστιος σκύλος γύμνωνε τα δόντια του.

«Κόφ' το, Γουλφ» είπε η Ανίς.

Η ουρά του Γουλφ πήγαινε πέρα δώθε με γρήγορες, σαρωτικές κινήσεις. Ο ήχος ήταν βαρύς, σαν να κουνούσε κάποιος ένα μεγάλο κλαδί. Από τη ράχη και την ουρά του αναδύοταν ένας λευκός καπνός που στροβιλιζόταν παράξενα. Ξεφύσησε και, όταν κάθισε στα πίσω του πόδια, συρρικνώθηκε κι έγινε όσο ένα μεγάλο κυνηγόσκυλο.

«Υπέροχο κορίτσι» μουρμούρισε ο Αρχηγός κρατώντας το καπέλο του με δάχτυλα που θύμιζαν αράχνη. «Ένα τόσο υπέροχο κορίτσι δεν θα άφηνε ποτέ το τέρας του να μας...»

«Και βέβαια όχι. Ορίστε». Η Ανίς μάζεψε ένα από τα τριαντάφυλλα που είχαν πετάξει τα θαμνοξωτικά. Την αισθανόταν την πείνα τους – είχαν καρφώσει το βλέμμα τους στο απαλό ροζ λουλούδι καθώς το έδινε στον Αρχηγό. Εκείνος το δέχτηκε με μάτια μισόκλειστα.

«Μπορείτε να κρατήσετε τα τριαντάφυλλα που κόψατε». Η Ανίς κάθισε οκλαδόν στο γρασίδι. Η πάχνη μούλιαζε τη φούστα της και τα γυμνά της πόδια κρύωναν, αλλά δεν την ένοιαζε. «Ως αντάλλαγμα, θα ήθελα μερικές χάρες».

Ο Αρχηγός την κοίταξε βλοσυρός. «Της έχουμε κάνει τόσες χάρες αλλά το απαίσιο κορίτσι ζητάει κι άλλες!»

Η Ανίς τον αγνόησε μετρώντας τα κλεμμένα λουλούδια. «Για να δούμε, εδώ έχουμε πέντε τριαντάφυλλα». Έκανε ότι δεν είδε το έκτο τριαντάφυλλο που ο Αρχηγός το είχε προφανώς χώσει μέσα στο καπέλο του. «Επομένως, μου χρωστάτε πέντε χάρες. Δίκαιο δεν είναι;»

«Αδικία!» φώναξε ο Αρχηγός. «Απαίσιο κορίτσι!»

«Απαίσιο κορίτσι!» επανέλαβαν εν χορώ τα υπόλοιπα.

«Μπα;» Η Ανίς αναστέναξε δήθεν στεναχωρημένη.

«Τότε θα πρέπει, μάλλον, να πετάξω όλα αυτά τα πρώτης ποιότητας, πεντανόστιμα τριαντάφυλλα στη φωτιά». Άπλωσε το χέρι για να τραβήξει το λουλούδι απ' τα χέρια του Αρχηγού.

Εκείνος το κράτησε σφιχτά στο στήθος του. «Υπέροχο κορίτσι» είπε τώρα με ήρεμο τόνο, «έξυπνο κορίτσι – γιατί να πάνε χαμένα; Στον θάμνο δεν μπορούν να ξαναγυρίσουν. Θα τα πάρουμε εμείς λοιπόν. Χάρη θα σου κάνουμε».

«Δεν μοιάζει και τόσο για χάρη, αν σκεφτείς το πώς τα μαζέψατε» είπε ανέκφραστη η Ανίς.

Το πρόσωπο του Αρχηγού ζάρωσε σαν σταφίδα. «Το απαίσιο κορίτσι μάς ξεγέλασε!»

«Εντάξει λοιπόν, να πούμε τέσσερις χάρες;» είπε η Ανίς. «Το πέμπτο τριαντάφυλλο σας το κάνω δώρο».

«Δώρο; Δώρο;» Τα λόγια της νευρίασαν τον Αρχηγό ακόμα περισσότερο. «Δεν δεχόμαστε κανένα δώρο από το απαίσιο κορίτσι! Δεν θα χρωστάμε τίποτα! Πέντε τριαντάφυλλα, πέντε χάρες! Και το τέρας δεν θα μας κυνηγήσει!» Έδειξε αγανακτισμένος τον Γουλφ που γύμνωσε ξανά τα δόντια του.

«Αν οι μικρές θαμνομαϊμούδες δεν θέλουν να τις κυνηγάνε, ας μην πλησιάζουν εδώ» μούγκρισε.

«Εντάξει, Αρχηγέ» συμφώνησε η Ανίς. «Θα έρθω να ζητήσω τις χάρες μου σύντομα. Απολαύστε τα τριαντάφυλλά σας».

«Απαίσιο κορίτσι! Τύραννε! Μακάρι να γκρεμιστεί το σπίτι σου!» Τα θαμνοξωτικά απομακρύνθηκαν σαν μπουλούκι προς το δάσος σκούζοντας και βρίζοντας. Η Ανίς τα αποχαιρέτησε κουνώντας τους από μακριά το χέρι.

«Έστω ένα – θα μπορούσες να μ' αφήσεις να φάω ένα» είπε ο Γουλφ ξεφυσώντας. Το στόμα του δεν άνοιξε καθώς μιλούσε, οι λέξεις απλά εμφανίστηκαν στο μυαλό της Ανίς, σαν να μην ήθελαν να κάνουν τον κόπο να περάσουν μέσα από τα αυτιά της.

«Δεν σε ταϊζω κι άσχημα, όμως, έτσι δεν είναι;» Η Ανίς τον χάιδεψε πίσω από το αυτί.

Ο Γουλφ ξερογλείφτηκε, αλλά δεν είπε τίποτα.

Η Ανίς έστρεψε το βλέμμα της στο σπίτι. Ήταν πάνω από τριακοσίων ετών, κι έτσι όπως έγερνε έμοιαζε πράγματι έτοιμο να καταρρεύσει στο πρώτο φύσημα του ανέμου. Μέσα στα χρόνια είχαν γίνει διάφορες προσθήκες, κι έτσι όλο αυτό το παράξενο συνονθύλευμα από κόκκινα τούβλα, μαύρες πλάκες, άσπρες κοτρώνες και ξύλινα δοκάρια δικαίως πήρε την ονομασία Μπαλωμένο Σπίτι.

Η Ανίς αγαπούσε μέχρι και το τελευταίο του πετραδάκι. Ναι, η σκεπή έσταζε σε δεκατέσσερα σημεία, η γαλάζια μπογιά στα παραθυρόφυλλα ξεφλούδιζε συνεχώς, και ο πάνω όροφος είχε πάρει τέτοια κλίση, που τα έπιπλα γλιστρούσαν κάθε βράδυ κι έπρεπε να ξανατακτοποιηθούν το πρωί. Ήταν όμως το σπίτι της.

Κάπου από πίσω τους ακούστηκε κουδούνι ποδηλάτου και, όταν η Ανίς γύρισε, είδε τον κύριο Χέαρ να σταματά στο πλάι του μονοπατιού. Ήταν ένας άντρας ψηλόλιγνος σαν φασολιά, με πρόσωπο μακρουλό, δέρμα σκούρο κι ένα πολύ λεπτό μουστακάκι.

«Γεια χαρά» φώναξε ο κύριος Χέαρ.

«Καλημέρα!» Η Ανίς πετάχτηκε όρθια με ένα πηδηματάκι. Ο κύριος Χέαρ κατέβηκε από το καταλασπωμένο ποδήλατό του. Η Ανίς έπρεπε να γέρνει πίσω το κεφάλι για να τον κοιτάξει στα μάτια. Αν και δεκατριών χρονών πια, ήταν μικρόσωμη για την ηλικία της, με κοκαλιάρικα άκρα και πρόσωπο όλο γωνίες. Το δέρμα της, συνήθως ανοιχτό καστανό, είχε γίνει σαν μπρούτζινο απ' τον ήλιο, ενώ στα μάγουλα και τη μύτη της απλωνόταν ένα σύννεφο από ωχρές φακίδες.

«Επιτέλους, άλλαξες την ταμπέλα!» είπε ο κύριος Χέαρ

δείχνοντας την αχνογάλανη επιγραφή που κρεμόταν στην μπροστινή αυλόπορτα. Με μεγάλα, προσεκτικά ζωγραφισμένα γράμματα, έλεγε:

Ανίς Σταρ

ΚΑΡΔΙΟΜΑΝΤΙΣΣΑ

Βοηθάει δαιμόνια και ανθρώπους

Να ζήσουν μαζί αρμονικά.

«Ε, καιρός ήταν» είπε η Ανίς. Της είχε πάρει δύο χρόνια μέχρι να βρει το κουράγιο να καλύψει το όνομα της μητέρας της και να γράψει το δικό της. «Έχεις γράμματα για μένα;»

«Ένα μόνο». Ο κύριος Χέαρ έχωσε το χέρι στη σχεδόν άδεια τσάντα του. Το σπίτι της Ανίς, τόσο βαθιά μέσα στο Λευκό Δάσος, ήταν πάντα το τελευταίο στη διαδρομή για την παράδοση του ταχυδρομείου. «Από τον κύριο Μπάμπιτ».

«Τον κύριο Μπάμπιτ;» Ένα ηφαιστειο άρχισε να σιγοβράζει στο στομάχι της Ανίς καθώς έπαιρνε τον παχύ, κρεμ φάκελο. Τι να ήταν πάλι; Κι άλλη περικοπή στο μηνιαίο επίδομα; Λογαριασμοί της τελευταίας στιγμής; Κάποιος απαίσιος καινούριος νέος κανόνας; Η Ανίς ξεροκατάπιε.

Ο κομφός, καλοσιδερωμένος και παμπόνηρος κύριος Μπάμπιτ, ή «Τραπεζόγατος» όπως τον έλεγε η μητέρα της Ανίς, διεύθυνε την τοπική τράπεζα του Μπριτζ. Όσο ακόμα ζούσε η Λόρελ ήταν τακτικός επισκέπτης του σπιτιού και συχνά της μιλούσε για «επιχειρηματικές ευκαιρίες» και «οικονομικά ζητήματα». Η Λόρελ πάντα τον ξαπόστελνε χωρίς καμιά συμφωνία. «Σ' αυτόν τον άνθρωπο δεν θα εμπιστευόμουν ούτε ένα κουμπί» έλεγε στην Ανίς.

Όταν ωστόσο πέθανε η Λόρελ, η «φροντίδα» της Ανίς πέρασε αναγκαστικά στα χέρια του κυρίου Μπάμπιτ κι αυτός της έκανε τη ζωή δύσκολη. Ότι πολύτιμο είχε η Ανίς στην κατοχή της της το πήρε. Ο κύριος Μπάμπιτ μιλούσε για λογαριασμούς και επενδύσεις, λέγοντας ότι το μηνιαίο επίδομα που ο αδελφός της, ο Σέιτζ, της έστελνε από την Πρωτεύουσα μόλις που κάλυπτε τα έξοδά της. Όταν η Ανίς ρώτησε αν μπορούσε να διαχειρίζεται τους λογαριασμούς της μόνη της, ο κύριος Μπάμπιτ τής είπε ότι ήταν πολύ μικρή και πολύ ανόητη για να καταπιαστεί με τέτοια πράγματα.

«Δεν ξέρω γιατί μπήκε στον κόπο να πληρώσει τα ταχυδρομικά, αφού έχει πια αμάξι» είπε ο κύριος Χέαρ στρέφοντας και πάλι την προσοχή της Ανίς στο γράμμα. «Θα μπορούσε απλά να οδηγήσει μέχρι εδώ κάτω και να σε δει».

«Ο κύριος Μπάμπιτ έχει αμάξι;» Η Ανίς είχε δει αυτοκίνητα μόνο σε φωτογραφίες στην εφημερίδα.

«Ναι – του το έφεραν από την Πρωτεύουσα την προηγούμενη εβδομάδα. Δεν επιτρέπει σε κανέναν να το πησιάσει».

Δεν της φάνηκε παράξενο αυτό της Ανίς. Μια φορά, ο κύριος Μπάμπιτ την είχε πιάσει να ζωγραφίζει στον κήπο και πλέον δεν την άφηνε να μπει στο γραφείο του αν δεν της έκανε εξονυχιστικό έλεγχο για να βεβαιωθεί ότι δεν είχε πάνω της κανένα λεκέ από μπογιά. Εύκολα μπορούσε να φανταστεί πώς θα ήταν το αυτοκίνητο – μεγάλο, λευκό και γυαλιστερό σαν μάρμαρο, με κάτι τεράστιους προβολείς να ξεπροβάλλουν σαν γουρλωμένα μάτια από τα ασημένια πλαίσια και μια αστραφτερή μεταλλική μάσκα σαν κακιασμένο χαμόγελο.

«Λυπάμαι που δεν σου έφερα κάτι πιο ευχάριστο» είπε καλοσυνάτα ο κύριος Χέαρ. «Είμαι σίγουρος ότι ο Σέιτζ θα σου γράψει σύντομα. Και μια και μιλάμε γι' αυτόν» είπε με ένα μεγάλο χαμόγελο, «η μαθητεία του ολοκληρώνεται όπου να 'ναι, καλά δεν λέω;».

Οι ανησυχίες της Ανίς εξανεμίστηκαν στη στιγμή. «Ναι, τελειώνει τον επόμενο μήνα!»

«Νομίζω ότι ο δήμαρχος θέλει να του κάνει ένα πάρτι για το καλωσόρισμα». Ο κύριος Χέαρ ίσιωσε με τα δάχτυλά του το μουστάκι του. «Ο αδελφός σου, βλέπεις, είναι ό,τι πιο κοντινό σε διασημότητα διαθέτουμε – κέρδισε τον διαγωνισμό των εφευρετών και πήρε υποτροφία από την Αυτού Μεγαλειότητα, τον Ανώτατο Βασιλιά. Και μάλιστα στα δεκαπέντε του!» Ο κύριος Χέαρ έβγαλε ένα σφύριγμα θαυμασμού.

Η Ανίς προσπάθησε να χαμογελάσει. Όταν ο Σέιτζ κέρδισε την υποτροφία του, οι πάντες πανηγύρισαν. Αυτό σήμαινε ότι μπορούσε να σπουδάσει στο Πανεπιστήμιο, με δάσκαλους τους καλύτερους εφευρέτες του βασιλείου, και να αναπτύξει τις δικές του ιδέες, εκείνες που οι δάσκαλοί του στο σχολείο είχαν αποκαλέσει ψηλομύτικες και μη ρεαλιστικές.

Οι εκπρόσωποι του Ανώτατου Βασιλιά δεν ήταν της ίδιας άποψης. Είχαν ακούσει πολύ προσεκτικά τις ενθουσιώδεις ιδέες του Σέιτζ για αυτοκίνητα υψηλών ταχυτήτων, υποθαλάσσια σκάφη και ιπτάμενες μηχανές, και είπαν ότι επρόκειτο ακριβώς για το είδος του ανθρώπου που ήθελαν στο Πανεπιστήμιο. Ο Σέιτζ έπαιρνε μέχρι και αμοιβή για τη συνεισφορά και τη δουλειά του... αλλά η δουλειά

ήταν πολλή. Η υποτροφία σήμαινε ότι ο Σέιτζ θα έπρεπε να συμπληρώσει τρία χρόνια υπηρεσίας στον Ανώτατο Βασιλιά και μόνον τότε μπορούσε να γυρίσει σπίτι. Αυτό που αρχικά έμοιαζε με ορθάνοιχτη πόρτα, είχε πια γίνει ένα χρυσό κλουβί.

«Έπειτα από τόσο καιρό στην Πρωτεύουσα» συνέχισε ακάθεκτος ο κύριος Χέαρ, «το μικρό μας Μπριτζ μάλλον θα του φαίνεται ανιαρό και οπισθοδρομικό!».

Η Ανίς γέλασε. «Δεν υπάρχει περίπτωση».

Σε κάθε του γράμμα, ο Σέιτζ ρωτούσε για το Μπριτζ. Οι δυο τους αντάλασσαν αμέτρητες σελίδες μιλώντας για όλα όσα κάποτε έκαναν μαζί. Έγραφαν για ανοιξιάτικα πικνίκ κάτω από ανθισμένα δέντρα, για αχνιστές κούπες με ζεστή σοκολάτα μπροστά στο χειμωνιάτικο τζάκι, για το πώς την έφεραν στα Ισκιοπούλια μαζεύοντας τα καλύτερα βατόμουρα ένα φθινόπωρο, και για τις μεταμεσονύκτιες αποδράσεις τους το μεσοκαλόκαιρο, όταν πήγαιναν να ακούσουν τον Περιπλανώμενο Μπελά να τραγουδάει. Εντάξει, η Ανίς ήταν αυτή που άκουγε τα τραγούδια. Ο Σέιτζ έχασε την ικανότητα να ακούει τα δαιμόνια όταν ήταν κάπου δέκα χρονών, αλλά δεν τον πτούσε αυτό. Αγαπούσε το Μπριτζ και το Λευκό Δάσος όσο κι εκείνη.

Η τελευταία φορά που ήρθε στο σπίτι ο Σέιτζ ήταν για την κηδεία της μητέρας τους. Ο Ανώτατος Βασιλιάς τού είχε δώσει μόνο δυο βδομάδες άδεια και μετά ήταν αναγκασμένος να γυρίσει πίσω στη δουλειά.

«Ήταν πολύ λίγο!» είχε κλαψουρίσει η Ανίς όταν ο Σέιτζ την αγκάλιασε για να την αποχαιρετήσει.

«Οι περισσότεροι εργοδότες δίνουν μόνο τρεις μέρες» είπε εκείνος χαμογελώντας παρά τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια του. «Θα γυρίσω σπίτι σύντομα, Ανίς, το υπόσχομαι».

Από εκείνη τη μέρα είχαν περάσει δύο χρόνια. Δύο χρόνια χωρίς να τον έχει δει. Δύο χρόνια κάτω από την άθλια φροντίδα του κυρίου Μπάμπιτ. Ο εφιάλτης, όμως, είχε σχεδόν τελειώσει. Σύντομα ο Σέιτζ θα ήταν ελεύθερος από την υποχρέωσή του στον Ανώτατο Βασιλιά και θα γύριζε σπίτι. Επιτέλους, η ζωή θα γινόταν και πάλι φυσιολογική.

«Δεν θα βρεις λιχουδιές εκεί μέσα, Γουλφ» είπε ξαφνικά ο κύριος Χέαρ. «Θα σου φέρω κάτι την επόμενη φορά».

Ο Γουλφ έβγαλε τη μουσούδα του από την ταχυδρομική τσάντα του κυρίου Χέαρ. «Το είπε και την προηγούμενη φορά αυτό».

«Το ίδιο είπες και την προηγούμενη φορά» μετέφρασε

η Ανίς. Σχεδόν κανείς στην πόλη δεν μπορούσε να ακούσει τον Γουλφ, και οι περισσότεροι νόμιζαν ότι είναι ένας κανονικός σκύλος. Η Ανίς δεν έμπαινε στον κόπο να τους διορθώσει. Τα σκυλοδαιμόνια ήταν συνήθως άγρια πλάσματα που στοίχειωναν βαλτότοπους και δάση. Μονίμως πεινασμένα, επιτίθονταν σε ζώα και κυνηγούσαν ταξιδιώτες τη νύχτα, αλλά αν είχες το θάρρος να ταΐσεις ένα από αυτά, τότε γινόταν μέλος του σπιτικού σου σαν πιστός σκύλος – φύλακας για πάντα.

«Την επόμενη φορά, το υπόσχομαι». Ο κύριος Χέαρ έφερε το χέρι στο στήθος. «Και τώρα, αν μου επιτρέπεις, Ανίς, δεν ήρθα εδώ μόνο για να παραδώσω την αλληλογραφία σου».

Η Ανίς ζωήρεψε. «Ναι, ε;»

Εκείνος χαμογέλασε πλατιά κι έβγαλε απ' την τσέπη ένα ασημένιο νόμισμα. «Είχαμε με τη γυναίκα μου μια διαφωνία σχετικά με τα δαιμόνια και είσαι η μόνη που μπορούμε να ρωτήσουμε». Της πρόσφερε το νόμισμα. «Γι' αυτό, αν μου επιτρέπεις, θα ήθελα να συμβουλευτώ την τοπική καρδιομάντισσα».

ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΒΡΕΙΣ ΎΓΕΡΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ ΠΑΝΤΟΥ ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ...

Υπάρχουν πιο πολλά δαιμόνια και θεότητες στον κόσμο απ' ό,τι αστέρια στον ουρανό. Μόνο όμως οι καρδιομάντις όπως η Ανίς Σταρ μπορούν να τα δουν – γιατί μόνο αυτοί πιστεύουν ακόμα στη μαγεία.

Η δουλειά της Ανίς είναι να βοηθά τους ανθρώπους και τα δαιμόνια να συνυπάρχουν αρμονικά. Όταν όμως ο μοχθηρός κύριος Μπάμπι προσπαθεί να της πάρει το σπίτι και να διώξει τα δαιμόνια από το Λευκό Δάσος, εκείνη ξεκινά μαζί με το σκυλοδαιμόνιό της τον Γουλφ ένα μακρύ, επικίνδυνο ταξίδι με σκοπό να φτάσει στην πρωτεύουσα και στον Ανώτατο Βασιλιά.

Στην πορεία θα ενώσουν τις δυνάμεις τους μ' έναν νεαρό μουσικό και μια θεότητα αλεπού και θα έρθουν αντιμέτωποι με την πονηρή Βασίλισσα Καρακάξα και με ένα τρομακτικό μελανοτέρας.

Και ενώ συμβαίνουν αυτά, η Ανίς θα συνειδητοποιήσει ότι δεν πρέπει να σώσει μόνο τα δαιμόνια του Λευκού Δάσους, μα και όλα όσα υπάρχουν ακόμα στον κόσμο.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-1389-3

9 786180 713893 >

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 15389